

то, щоб теплоізоляційний матеріал був, одночасно, і конструкційним. Крім цього, добре ще, що б він був і водостійким, і шумопоглинальним, і, при цьому, ще довговічним. Всі збірні одиниці такого будинку повинні бути повністю уніфіковані. Краще застосування екологічно чистих матеріалів. Ну, і, звичайно, будинок повинен бути зручний функціонально, бути енергозберігаючим і недорогим.

Усе вище сказане вимагає всебічного аналізу існуючих технологій у будівництві й, на їхній базі, пошук нового підходу в розробці конкурентоспроможних будівельних конструкцій із застосуванням передових технологій.

ФОРМУВАННЯ СПРИЯТЛИВОГО ОБРАЗУ ВНУТРІШНІХ ПРОСТОРІВ ЖИТЛОВОЇ ЗАБУДОВИ В ІСТОРИЧНОМУ СЕРЕДОВИЩІ ВЕЛИКИХ МІСТ

Рекал А.В.

Науковий керівник – Апатенко Т.М., ст. викладач

Формування міста - тривалий історичний процес, в результаті якого складається його архітектурно-планувальна структура.

Міське середовище, як відомо - це сукупність відкритих взаємопов'язаних просторів різного ступеня складності і різноманітної конфігурації. Окремі будівлі, що формують ці простори, «закривають», оберігають від галасливих площ і проспектів простір житлового середовища. Досвід багатьох міст, у тому числі Кракова, Вільнюса, Тбілісі, переконують, що міське середовище може активно сприяти рішенню завдань сьогодення щодо комфортного проживання населення, розвитку інфраструктури міст, формування повноцінного життєвого простору для проживання населення.

До житлової середовища, крім власне житла, відносяться як територія в безпосередній близькості від будинку, так і сквери, вулиці, провулки, де щодня реалізуються побутові та рекреаційні потреби населення. Форма, розміри, орієнтація і функціональна насиченість різних ділянок житлового середовища створює відповідні установки, що формують стійкий стереотип поведінки людини в цьому середовищі.

Житлові простори у центральній частині міста найчастіше позбавлені благоустрою та озелененню завдяки специфіці розташування подібних куточків міста. Виникає необхідність щодо створення комфортних мальовничих куточків міста для мешканців історичних житлових кварталів, із збереженням їхнього історичного вигляду є єдиним дієвим засобом з деградацією середовища, що склалося, в результаті вторгнення на територію центру контор, дрібних підприємств, складів

і інших подібних об'єктів. Потрібна політика послідовного планування житлової забудови. Повернення престижу житловим кварталам багато у чому залежить від того, якими засобами та архітектурно-планувальними прийомами проводиться в життя стратегія розвитку міста, району, кварталу. Основним об'єктом позитивного формування житлових просторів стає при цьому не окрема споруда або ансамбль споруд, а ділянка міського середовища, яка розглядається як цілісне і безперервне міське середовище, що має унікальну ландшафтну підоснову.

Велике значення мають “знаки місця” – розпізнавальні елементи, відрізнити дане місце від інших. Іноді достане одного об'єкта, який би володів якою індивідуальністю, наприклад - скульптури, щоб облік простору асоціювався б з ним. Існує ціла система “знаків” – сукупність архітектурних, ландшафтних особливостей території, обладнання, елементів благоустрою, озеленення, квіткового оформлення, витворів монументального мистецтва.

Індивідуальність «обличчя» ландшафту обумовлена його оригінальністю (пробуджується первинний інтерес), різноманіттям (підтримується сталий інтерес). Оригінальність «обличчя» забезпечується суттєвою відміною його від звичних представлень. Різноманіття «обличчя» досягається неповторністю просторових форм, їх конфігурації, розмірів, кольору, фактури, ракурсів сприйняття.

Композиційно організований простір повинен представляти собою упорядковану цілісність, візуально узгоджену з оточенням. При цьому використовуються різні засоби співставлення, чергування, ієрархічної спів підлеглості елементів, з яких формується просторова композиція. З їх допомогою будується геометрія просторів, пластика рельєфу, створюються кольорові і світлотіньові характеристики ландшафту.

ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ТЕХНОПАРКОВИХ СТРУКТУР В СВІТОВІЙ ПРАКТИЦІ

Коваленко В.Є.

Наукові керівники – Завальний О.В., канд. техн. наук, доцент;

Панкеєва А.М., ст. викладач

У другій половині ХХ ст. активні інноваційні процеси в науці і техніці визначили гостру потребу створення нової типологічної одиниці – технопарку. На сьогоднішній день, в розвинутих країнах, функціонує понад 500 технопарків і ця цифра має постійну тенденцію до